

РЕЦЕНЗИЯ

от професор д.ф.н. Стефана Петрова Димитрова – пенсионер

(област на висше образование 2. Хуманитарни науки,

професионално направление 2.1. Филология (Славянски езици)

на материалите, представени за участие в конкурс за заемане на академичната длъжност „доцент“ в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“

по: област на висше образование **2. Хуманитарни науки;**

професионално направление **2.1. Филология (Славянски езици – Съвременен руски език).**

Определена съм за член на научното жури за провеждане на конкурса със заповед

№ РД-22-434 от 18.02.2025 г.

В конкурса за „доцент“, обявен в Държавен вестник, бр. 98 от 19.11.2024 г. и в интернет-страницата на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“ за нуждите на Катедрата по руска филология към Филологическия факултет като единствен кандидат участва гл.ас. д-р Енчо Тилев Тилев.

1. Общо представяне на получените материали

Предоставеният ми от кандидата комплект документи съдържа: молба до ректора за допускане до участие в конкурса, автобиография, диплома за висше образование (степен магистър) с приложение, диплома за научната и образователна степен доктор, списък на научните трудове, списък на цитиранията, копия на научните публикации, справка за съответствие с минималните национални изисквания, анотации на материалите, самооценка на приносите, декларация за оригиналност и достоверност на документацията, удостоверение за трудов стаж, документи за учебна заетост и научноизследователска работа и справка за членство в научни организации.

Енчо Тилев има общо 27 публикации, от които 3 са рецензирани при участието му в конкурс за главен асистент и 11 за присъждане на научната и образователна степен доктор. Следователно, тук ще се анализират 13 публикации, несвързани с предишните процедури и прецизно представени в отделен списък. Но тъй като обликът на един доцент се оформя от цялостното му научно развитие, ще отбележа, че в конкурса за придобиване на степента „доктор“ той е участвал с 11 статии и в конкурса за „главен асистент“ с още 3 статии. Тилев има 3 цитирания в монографии и колективни токове с научно рецензиране и 5 цитирания в нереферирани списания с научно рецензиране.

2. Кратки биографични данни за кандидата

Професионалният път на Енчо Тилев е свързан изцяло и без прекъсване със славянското езикознание и по-точно със съвременния руски език и неговото описание. След завършването на средното си образование в езикова гимназия, където изучава руски, немски и английски, той постъпва в ПУ. Дипломира се като специалист по руска филология. Работи отначало като

хоноруван преподавател по руски език в ПУ и в Професионална гимназия по механотехника. След това заема с конкурс длъжността асистент. Постъпва в докторантура и успешно защитава дисертация през 2017 г. От 2020 г. е главен асистент в Катедрата по руска филология. Там той чете лекции по морфология на съвременния руски език и актуални тенденции в морфологията на съвременния руски език; води семинарни занятия по морфология на съвременния руски език, по практически руски език (граматика, лексика, аналитично четене, писмени упражнения) и руски език за нерусисти.

3. Оценка на научната и научно-приложната дейност на кандидата

Енчо Тилев си е завоювал заслужено висок научен авторитет в катедрата благодарение на отговорната си преподавателска работа и извънредно активната си извънаудиторна дейност със студентите. За качествата на неговата изследователска работа говорят и цитиранията на трудовете му както следва: цитирания в монографии и колективни томове с научно рецензиране – 3; цитирания и рецензии в нереферирани списания с научно рецензиране – 5. Паралелното четене на теоретични лекционни курсове с водене на семинарни занятия е спомогнало Енчо Тилев да се изгради като добър лектор и умел преподавател в областта на приложната лингвистика и на практическото усвояване на руския език. Свободното владение на този език, както и безспорната му ориентация в други езици (и преди всичко немски, от който той има и преводи) лежат в основата на интереса му към съпоставителното им описание, намерило място в голяма част от изследванията му. В тях е отразена добрата му осведоменост в областта на руската морфология (в рамките на съвременния език) и тенденциите на нейното функциониране, руската лексика и лексикология, контрастивната лингвистика и др. При това кандидатът винаги има предвид адресата на лекциите или публикациите си – отчита се неговото професионално равнище и това особено се чувства в принципиалната разлика между материалите за русисти и нерусисти.

Статиите, с които Енчо Тилев участва в конкурса, отразяват неговото научно израстване след предидущите процедури. В тях са поставени сериозни теоретични въпроси, свързани с описанието на залога и неговите сложни семантични релации, с темпоралността и нейното място в лингвистичните изследвания, със същността на категорията падеж и с нейното тълкуване от различни автори. Споменатите теоретични акценти са по-разгърнато представени в неговите монографии, на които ще бъде обърнато специално внимание по-долу. Но тук трябва да бъде отбелязан и още един момент: в някои разработки кандидатът изхожда не от езика на основната си специалност, не от руския език, а от родния си български език (напр. в статията за българския префикс *въз-*); освен това той прави съпоставка между немски и руски езиков материал, напр. търсейки руските съответки на немския глагол *werden*. Намирам за сполучливо решението на Тилев да съпоставя семантиката на българския префикс *въз-* с тази на руските елативни форми, което подсказва извода, че различната фреквентност на тази морфема в двата езика зависи от семантичните характеристики на съчетаваните с нея прилагателни. Въпросът за фреквентността, но този път на цяла лексема, възниква отново при разглеждането на глагола *werden*. Тук тя се обвързва с неговата граматикализация и функционална реализация в качеството както на спомагателен глагол, така и на глагол връзка.

Статията за същността и проблемите на прономиналната класификация в известен смисъл стои малко настрана от другите публикации на автора. Тя отразява състоянието на

проблема в руската и българската езиковедска литература – едно състояние, което не може да се определи еднозначно, тъй като с този въпрос и в Русия, и у нас се занимават най-често много добри учени, но без системна подготовка по древни езици и особено по санскрит. Бих си позволила да кажа нещо повече. При цитираните в статията западноевропейски автори, дори когато се говори за необходимостта да се съчетават диахронният и синхронният подход, не се обръща нужното внимание на онези сложни процеси, които са довели до възникването на суплетивизма в прономиналните системи на повечето езици, а в същото време суплетивизмът при местоименията се признава за една от най-стабилните им конструктивни оси. Тази ос е векторно двупосочна: от една страна тя е свързана с древния езиков субстрат, от друга страна създава условия формата на една дума да привлича друга дума и по този начин да ориентира етимона към нов смисъл. Така се образува т.нар. от Мишел Готие *еуфоничен етимон*, който не свързва в единно цяло семантичното съдържание и консонантния корен. Тук под влияние на семантиката граматиката и в частност морфологията предава позициите си, „огъва се“ и изразява суплетивно съдържателни структури. Това ме кара да мисля, че класификацията на едно толкова сложно и изключително изменчиво морфологично множество, каквито са местоименията, едва ли може да се обсъжда без основно познаване на принципите на контенсивната типология, представена в руското езикознание от Соломон Давидович Кацнелсон и кореняща се в теоретичните възгледи на Едуард Сапир и Дуайт Лий Мъртън Болинджър. Те първи протестират против морфологичните класификации както на целите езикови системи, така и на отделните множества в тях. Доказателство за това може да се открие и у самия автор, който в анотацията признава, че „съвременната наука не разполага с еднозначни и непротиворечиви критерии за класифицирането на класовете (аз бих казала в случая *разредите*) думи“. Колебанията на Енчо Тилев по този въпрос са напълно основателни. Предполагам, че споделеното от мен виждане по въпроса ще го подтикне към допълнително изясняване на определени „тъмни петна“ в обсъжданата област.

Енчо Тилев винаги е проявявал интерес към най-висшите граматични абстракции в руския и българския език. Този интерес го води към въпроса за залоговостта и темпоралността в лингвистичните изследвания. В статиите, посветени на споменатите абстракции, се чувства благотворното влияние на един от най-големите функционалисти на нашето време – Александър Владимирович Бондарко, а така също на главата на пловдивския морфологизъм – проф. Иван Куцаров. Всъщност тези двама учени, както е известно, бяха винаги в режим на професионално съзвучие. Имам надежда, че и обсъжданият днес кандидат за доцент ще работи и в бъдеще пак в техния стил.

Статиите, посветени на падежа, са пряко свързани с реабилитационния труд и затова позицията на автора ще бъде разкрита в неговия анализ. Но преди това ще се спра на монографията *Морфологична (не)категориалност*. Това е първият монографичен труд на Енчо Тилев. Като най-важно качество на автора бих определила неговото критично вглеждане във всичко прочетено, подчертания му интерес към спорните въпроси на лингвистиката и особено на парадоксалния сблъсък на възгледи в морфологичната зона. Това навлизане в една толкова сложна територия винаги е било подчинено на желанието за доизясняването на нещата при пълното съзнание, че в нашата наука няма окончателни истини и че цялата ѝ история е била и ще бъде една перманентна смяна на изследователските парадигми.

От тази позиция е изградено и настоящото изследване, посветено на една от най-спорните теми в съвременното езиковедие – на разбирането за категориалността в езиковите системи. Авторът предлага категориалните и некатегориалните значения да се разглеждат като неразривно свързани семантични типове, от които за момента като по-интересен се очертава вторият. Това е свързано с общата насока в съвременната лингвистика да се преодолее механистичното разбиране на езика само като система от системи, като нещо нерушимо и непоклатимо. Движението в системите, възникването на нови семантични характеристики на морфологичните единици – това е една от най-привлекателните зони за научно наблюдение, защото е най-трудна за адекватно обяснение. Енчо Тилев тръгва от традиционното деление на морфологичните единици като части на речта, но това е само отправният пункт в разработката. Тяхното описание от гледна точка на категориалността ни показва, че в живите езици ние оперираме с подвижни множества, имащи лабилни и размити граници. Това, от своя страна, дава основание да се твърди, че предмет на бъдещи изследвания могат да бъдат например теориите за частите на речта и лексикално-граматичните разрези, като се акцентира върху класификационните подходи, върху семантиката на класовете думи и т.н. Това са все въпроси, които задължават автора да избере за отправна точка някаква от съществуващите вече концептуални схеми и убедително да мотивира правилния избор на теоретичните основи на изследването си. В конкретния случай това е, както може да се очаква, концепцията на Александър Владимирович Бондарко за нееднородността на некатегориалните значения, защото едни от тях са тясно свързани с категориалните, а други са изразени с лексикални средства и имат отношение към граматиката само във функционален план. И нещо, което е особено важно: Енчо Тилев възприема виждането, че некатегориалната семантика се отнася към т.н. скрита граматика или към случаите на постепенни преходи от явната към скритата граматика. Това виждане преминава като червена нишка през анализа на категориалните и некатегориални значения при всички изменяеми части на речта. Затова при анализа на съществителните се прави разлика между изследваните значения при имената с пълна числова парадигма и при имената с дефектна парадигма; при прилагателните се обръща особено внимание на елатива, а дескрипцията на некатегориалните значения се извършва през призмата на функционалната граматика. По същество тук се работи в рамките на процедурната семантика, защото в едно общо поле на наблюдение се срещат сблъсъците на граматичните и семантичните същности, които са най-добрата илюстрация на изказаната от Нина Давидовна Арутюнова мисъл, че семантиката е по-силна от граматиката.

Категориалните и некатегориални отношения при числителните са особено трудни за наблюдение, защото самите числителни са нееднороден морфологичен клас и въпросът за тяхната специфика получава различни трактовки в отделните школи и направления. Общеизвестна истина е, че изследователските неудобства са много по-големи при множества със сложни морфотипологични и контенсивнотипологични характеристики, а такава точно е картината във всички славянски езици. Затова Енчо Тилев избира правилния път да започне анализа си с въпроса за същността на числителните като част на речта и за класификационните проблеми, свързани с нея. Той е съумял да ексцерпира от разработката на този въпрос най-интересното за поставената тема и да го представи в доста компактен вид. Не по-малко сложен е въпросът за местоименията и скритите зад тях значения. И не случайно тук, както и в статията за класификацията на местоименията, се споделя мнението на Пол Гард, че граматиката се състои от два дяла – граматика на местоименията и граматика на неместоименията. При това

може да се твърди, че тези два количествено неравновесни дяла са равновесни или почти равновесни по сложност. Това невидимо равновесие се получава именно от некатегориалността на огромни изразни масиви, твърде различни в конструктивно отношение в отделните езици, но с еднакви или почти еднакви потенциални възможности. Тук става въпрос за семантични потенции и рестрикции, които прекосяват граматичните постройки на езиците и преработват категориалните отношения в две противоположни посоки – стабилизация и дестабилизация, водещи до прояви на аналогия и дивергенция.

Глаголът е разположен на единия полюс на морфологичната ос и се уравновесява от другия полюс, зает от съществителното име. Относителното единство на морфологичната система предполага наличието на категориални и некатегориални отношения и на двата полюса. И в книгата това е показано много добре. А тъй като глаголет си има своята специфика, която според много учени, например Люсиен Тениер, го поставя на върха на морфологичната пирамида, той е представен много обстойно и убедително като носител на категориални и некатегориални отношения. Затова е било необходимо въвеждането на понятието *лексико-граматична категория*, разграничаването на категориални и частни значения на темпоралните грамемии от една страна и некатегориални значения – от друга.

Една научна книга е ценна, ако стимулира нови научни търсения. Понякога такива стимули се крият между редовете, понякога се долавят във вербалния текст. И именно от гледна точка на стимулите, които откривам в книгата *Повърхнинният падеж в руския език: валентности и потенции*, бих искала да проследя нейното изграждане и най-вече открояващите се във втората част акценти с теоретично значение. Самото заглавие на книгата ни подсказва, че авторът, насочил вниманието си към морфологично изразените падежни форми, има постоянно предвид и наличието на дълбинните падежи, към които все повече се ориентират описанията на руския език от втората половина на ХХ-ия век. Колкото и полезно за приложното езиковедство да е описанието на повърхнинните падежи, то не от вчера се е приемало за незадоволително от повечето лингвисти, които по една или друга причина са се докосвали до него. Този факт е отбелязан от Енчо Тилев още в Предисловието към книгата: „Омонимията на флексиите и дори омоформията в голяма част от субстантивната парадигма са явления, засвидетелствани в много от древните езици, и имат място и в староруски. Във връзка с това закономерно възниква въпросът за броя на казуалните грамемии, нееднократно поставян в руската лингвистика през ХІХ и ХХ век“. Комплицираният характер на категорията *падеж* задължава автора да проследи възгледите за нея от древността до съвременните концепции в русистиката и българистиката, от знаменитото *Осмъкнижие (Ashtadashavarshiyah)* на Панини до такива съвременни учени в русистиката като Роман Якобсон, Юрий Степанов, Андрей Зализняк и Станьо Георгиев, Иван Куцаров, Руселина Ницолова в българистиката. При описанието на древните граматикати Енчо Тилев обръща внимание и на слабо известни у нас факти като например различаването на езиковото кодиране на фактите от битуването им в обективната действителност в граматиката на Панини при въвеждането на термина *karaka*, който наистина не се препокрива с термина *падеж (ptosis)*, предложен от Аристотел, защото последният е по-близък до това, което сега наричаме *функционален клас*. Това и подобни наблюдения правят обсъждания труд полезен при изучаване на световната история на лингвистиката, защото дават повод за размисъл и доизясняване на дистанцията между фактите на езика и фактите на теорията. Струва ми се, че при описанието на граматиките от далечното минало Енчо Тилев би могъл да обясни по-подробно някои моменти, за които само е загатнал. Например при

отбелязването на отказа на Дионисий Тракийски от делението на падежите на преки и косвени, предложено от стоиците, той би могъл да напомни на читателя, че още тогава възниква въпросът за лабилността на границите между отделните категории и че още тук се корени първият тласък за възникването едва през XX век на така наречената *fuzzy grammar*. Колебанията на древните мислители ни показват, че техните граматика, тези първи прояви на езиково моделиране, съдържат имплицитни указания за непреодолимата дистанция между езика и моделите на езика. Колкото повече се доближава авторът до нашето време, толкова по-обстоятелствени и компетентно звучащи стават една след друга трактовките му на разработката на падежната проблематика в различните школи. Много добре е представен Лаврентий Зизаний. В тази част аз отново намирам твърдения, които ми се струват интересни от гледна точка на най-новите виждания за граматиката. Имам предвид схващането на Лаврентий Зизаний за граматиката като единство на правописа, прозодията, синтаксиса и етимологията – едно схващане, което много малко се отличава от приетото понастоящем в американското езикознание разбиране на термина *граматика* като всичко, свързано с описанието на езика по всички равнища. Цялата първа част на книгата е изработена изключително добросъвестно и говори както за задълбоченото проучване на литературата, така и за умението на Тилев да извлича от огромно количество текстове най-същественото за целта, която си е поставил. Ще си позволя да отбележа само още един момент – интереса на автора към описанието на един език от неносители. В това отношение бих изтъкнала представянето на две съчинения на французина Жан-Батист Модрю, този безспорен новатор в описанието на руския език, доказал убедително обособяването на прилагателното в него. Този факт е от особено значение, защото не е фиксирано просто наличието на нещо стабилно представено в даден език, а е уловено мъчителното и противоречиво зараждане в него на една нова част на речта. Споменатото описание на езиците от неносители е още по-подробно показано с примери за чужденци, обърнали поглед към нашия език.

Дескрипцията на падежите в българската лингвистика е представена достатъчно подробно от гледна точка на задачите, поставени в книгата. Като носители на българския език и като представители на българската лингвистика ние всички сме се интересували от нейната история и въпреки това можем да намерим в обсъжданата книга ценни моменти, които свидетелстват за насоката на интересите на нейния автор. Намирам за много важно и необходимо включването на въпроса за полемиката за падежите през 50-те години на миналия век. Като съвременничка на тази полемика, аз се чувствах теоретично ангажирана с нея и до днес изпитвам вълнение при спомена за „онези времена“. Но тук бих искала да изтъкна факта, че практически тази полемика е безспорно свидетелство, че падежната граматика е рожба на Александър Теодоров Балан, а не на Чарлс Филмор, който едва през 1964 г. издава книгата си *The Case for Case*. Разбира се, Филмор не е чувал за Балан. Затова за нас е важен фактът, че двама велики учени, независимо един от друг, стигат до еднотипни изводи за семантичните роли на думите в изречението. Нещо повече, прави чест на Тилев вниманието, което той проявява към нашите учени, подкрепили веднага тезата на Балан, без да се боят от грозящите ги последици. Сред тях е и русистът Кирил Бабов, чиято роля не само в русистиката, но и в нашето теоретично езикознание някак си остана малко в сянка.

Втората част на книгата, посветена на диахронно-синхронните паралели в падежната система на руския език, е в стилистично и теоретично съзвучие с първата. Признавайки лингвистичното значение за резултат от взаимодействието на криптотипите и фенотипите,

авторът се спира на падежа като абстракция със сложна система, чиято комплицираност се проявява „в съдържателната ѝ и структурна организация и се дължи на големия сноп от семантични отношения“. Този клъстер е общопризнат, но броят на падежните грамемни все още не е изчислен нито за един език и лично на мен ми се струва, че той не подлежи на окончателно изчисление. Всъщност тук се опирам на мнението на Юрий Дереникович Апресян, че броят на грамемите постоянно ще нараства успоредно с подобряването на уменията ни да ги разграничаваме. В същото време в книгата на Енчо Тилев намирам интересни разсъждения за редуцията на категорията падеж в индоевропейските езици и не откривам в тях противоречие с моето виждане, защото за редуция можем да говорим само във връзка с повърхнинния падеж, предмет на изследване в тази книга. По-скоро бих говорила тук за противопоставяне на семантичното разширение на грамемите и редуцията на морфологичните индекси на падежите. Една от проявите на тази редуция е заложена в сложния процес конкуренция на падежните форми (напр. именителен – творителен, родителен – винителен, дателен – предложен и т.н.). Авторът поставя въпроса за семантичната натовареност на отделните падежи и приема мнението на Виктор Владимирович Виноградов, че потенциалът на предложно-падежните конструкции в руски се отличава с функционално богатство и превъзхожда синтетичните падежни форми. Това дава повод на читателя да се замисли сериозно над въпроса за инвазията на аналитизма не само в руската морфология, но и в морфологията на повечето индоевропейски езици. Вероятно този въпрос би могъл да бъде обвързан и с проблематиката на езиковата икономия и нейните двупланови характеристики от лингвистично и екстралингвистично естество.

Една от основните тези в книгата е следната: „Независимо че падежната система на руския език се изменя значително по-бавно (от тази в други езици – С.Д.), тя също претърпява промени, които оформят съвременния ѝ облик“. В съответствие с това убеждение авторът прави опит за проследяване на тенденциите в управлението на определени предлози във връзка с вариативността на падежните и предложно-падежните форми. Отделено е специално внимание на звателните форми и убедително е доказано, че не може да се говори за нов морфологизиран звателен падеж в съвременния руски език, тъй като неговите форми не се характеризират с облигаторна регулярност.

Личен принос на кандидата

След като прочетох книгата, се запознах и със самооценката на автора за приносите в нея. Те са отбелязани лаконично и скромно и аз напълно ги приемам. Моето мнение за ценността на съпоставката на съвременната руска падежна система с казуалните системи на староруския и старобългарския език съвпада напълно с това на автора, защото наистина изборният от него модел на работа позволява да се открият съществените системни изменения в диахронен план и да се изкажат предположения за наличието на зони, които най-вероятно подлежат на промяна в бъдеще. Така Тилев се докосва до проблематиката на лингвистичната футурология, която все още плахо си пробива път сред другите езиковедски дисциплини. Най-важното достойнство на книгата е определено по безспорен начин от самия автор и аз го приемам безрезервно: „Дескрипцията на българските граматика от първата половина на XIX век до първите десетилетия на XXI век не повтаря вече публикуваното от Хр. Първев в „Очерк по историята на българската граматика“, от Ив. Куцаров в „Теоретична граматика на българския език. Морфология“ и от Б. Вълчев във „Възрожденските граматика на българския език“. Трите

цитирани изследвания са ограничени в определен времеви диапазон, докато монографията „Повърхнинният падеж в руския език: валентности и потенции“ обхваща и най-новите трудове по българска граматика, като създава пълна картина на схващанията за падежа в българската лингвистика. Освен това, някои фактологични неточности, пропуски и не съвсем правилни констатации, забелязани в посочените...трудовете, са коригирани“.

Лингвистиката може да дава предписания за правилна употреба на съществуващите морфологични форми, но тя не може да устои против натиска на актуалната речупотреба. Осъзнавайки това, Енчо Тилев акцентува върху актуалната употреба на речевите форми в съвременния руски език през призмата на предложните и безпредложните конструкции и по този начин придава на труда си допълнителна полезност, като подпомага обучението по руски език и максимално го осъвременява.

Критични забележки и препоръки

Поради своята прецизност и ясна теоретична позиция научното творчество на Енчо Тилев не дава повод за особено строги критични забележки. Част от тях е представена в текста на рецензията във вид на препоръки за тематично разширение и аргументация на отделни твърдения в бъдещите му изследвания. Имам и препоръки от частен характер, свързани с отразяването на научното творчество на някои автори, а така също и леки съмнения относно опората на отделни езиковеди, чието научно наследство според мен не е подходящо в качество на източник на основни тези и теоретични постулати. Това ни най-малко не омаловажава постигнатото от кандидата, напротив, доказва, че с него може да се полемизира като със сериозен, изграден лингвист. Затова предпочитам по всички конкретни проблеми да проведа с него, ако, разбира се, желае, личен разговор за предстоящата му работа в русистиката и в теоретичната лингвистика.

Лични впечатления

Личните ми впечатления от кандидата датират твърде отдавна, още от студентските му години, когато той беше изключително активен председател на младежкия лингвистичен клуб в ПУ и участваше с доклади във всички научни форуми за млади езиковеди, като обикновено заемаше първото място. Аз бях негов научен ръководител и съм свидетел на бързото му израстване като професионалист с определен интерес към теоретичната лингвистика. Енчо Тилев се отличава със завидна трудоспособност – едно качество, абсолютно необходимо за лингвиста-теоретик, тъй като избраната от него област е извънредно сложна и почти необхватна по обем. Неговото критично и нетавтологично мислене ме убеждава, че той ще заеме едно достойно място в нашето езикознание.

Заклучение

Всички подадени за участие в конкурса документи съответстват на минималните национални изисквания и на Правилника на ПУ за приложение на ЗРАСПБ.

Като имам предвид личностните, преподавателските и научноизследователските качества на кандидата, намирам за основателно да дам своята **положителна оценка** и да препоръчам на Научното жури да изготви доклад-предложение до Факултетния съвет на Филологическия факултет за избор на гл. ас. д-р Енчо Тилев Тилев на академичната длъжност

„доцент“ в ПУ „Паисий Хилендарски“ по област на висше образование 2. Хуманитарни науки, професионално направление 2.1. Филология (Славянски езици – Съвременен руски език).

10.03.2025 г.

Рецензент:

Проф., д.ф.н. Стефана Петрова Димитрова